

TŘI JABLKA

legenda o svatém Mikuláši

Město Myra je starý přístav, do kterého už od nepaměti připlouvají lodě. Kotví u břehu a lidé z nich vykládají nebo do nich nakládají zboží, aby za několik dnů nebo týdnů lodě zase vypluly na širé moře. Některé domy ve městě jsou bohaté, některé chudší, některé jsou větší a některé menší podle toho, jací lidé v nich bydlí. V jednom úplně malém domě na úplném okraji města bydlel Antonio se svou ženou a třemi dětmi. Byla to tři děvčátka a jmenovala se Antonie, Josefa a Martina.

Antonio měl svoji rodinu rád a staral se o ni ze všech sil. Každý den chodil na náměstí a volal: „Práci! Práci! Hledám práci! Dejte mi nějakou práci!“

Když měl štěstí, přišel za ním některý z bohatých lidí a řekl mu: „Antonio, do přístavu přijela loď a na palubě má sudy plné dobrého vína. Přines mi je prosím do mého domu!“ To měl Antonio velkou radost. Měl práci a celý den mohl nosit těžké sudy z lodi do města. Příště někdo druhý řekl: „V přístavu kotví loď s obilím. Přines mi prosím několik pytlů do mého domu.“ A Antonio měl zase celý den práci a nosil těžké pytle plné obilí do sklepů bohatých domů. Když přišel večer a práce byla hotová, nastavil Antonio ruku a dostal za svou celodenní námahu výplatu. Na cestě domů pak za peníze nakoupil chleba, sýr, mléko, ovoce, někdy láhev vína a na několik dní měla celá rodina zase co jíst. Pak se stalo, že Antonio onemocněl. Dostal zápal plic. Když dýchal, sípalo a píchalo jej v plících, měl horečku a kašel. Nemohl jít na trh na náměstí a hledat práci. Bez práce pak nebyla výplata a nebylo ani za co koupit jídlo. Brzy byly všechny zásoby snědeny a do domu se nastěhoval hlad. Děti plakaly a volaly: „Máme hlad. Kdo nám pomůže? Kdo nás zachrání?“

Pomoc však nepřicházela. Sousedí říkali: „Samí máme pro sebe jen to nejnnutnější. Nemáme se o co s tebou rozdělit. Bůh ti pomáhej!“

Ve městě bydlel jeden hostinský. Chtěl si odvést jedno z Antoniových děvčat, aby měl pomocnici pro svou hospodu a hospodářství. Když viděl Antoniovu bídu, přišel za ním s penězi a povídá: „Antonio, vidíš to zlato? To všechno ti dám, když mi dáš jednu ze svých dcer!“ Antonio se vyděsil.

Že by měl prodat jedno ze svých dětí? „Moje dítě ti nedám!“ křičel. „Okamžitě odejdi z mého domu!“

„Dobře, jak chceš,“ povídá hostinský, „zítra uvidíme, až se ti povede ještě hůř.“ A odešel. Tak uběhl den a přišel večer. Nebylo co jíst a děti nařikaly a volaly: „Máme hlad. Kdo nám pomůže? Kdo nás zachrání?“

Když přišel nový den, vstoupil do domu také hostinský.

„Tak, jak se vede?“ zeptal se a zacinkal penězi.

Antonio nevěděl, co má dělat. Když mu nedá jedno ze svých dětí, zemřou hlady všichni. Žena, děti i on.

„Počkej ještě do zítřka,“ odpověděl. „Musím si to rozmyslet.“

Další den byl ještě horší než ten předchozí. Přišla noc a v domě nebyl ani kousek chleba, jen prázdné talíře a prázdná spíž, jen hlad, nic než hlad a děti nařikaly: „Máme hlad. Kdo nám pomůže? Kdo nás zachrání?“

Co jen se s nimi stane, když ráno přijde hostinský?

Tu noc procházel ulicemi města biskup Mikuláš. Byl to biskup, který se staral celým svým velkým a laskavým srdcem o lidi, kteří ve městě žili. Chodil a rozdával chléb hladovým a útěchu chudým, nemocným a umírajícím. Šel také kolem domu dělníka Antonia. Slyšel nářek a prosby a věděl, že nemůže jen tak projít a nezastavit se, když lidé potřebují pomoc. Tak se Mikuláš zastavil, vytáhl ze svého vaku tři jablka, položil je na práh dveří a šel dál, protože na jiných místech jej čekali další a další.

Pak přišlo další ráno. Děti se strachem vyhlížely z okna. Přijde hostinský? Odvede si někoho s sebou? Najednou něco uviděly. Před dveřmi ležela tři zlatá jablka. Byla tak těžká, že dveře šly jen stěží otevřít. Bída byla pryč! Tak všichni vyběhli před dům a děkovali Bohu za záchranu. Radovali se, tancovali, zpívali a s nimi se radovali všichni kolem. Radovali se a děkovali Bohu z celého srdce.